

[Poul Schlüter.]

skattegrundlagstilkuddene. Men det var et første kapitel af reformen, og jeg synes, det skal erindres i dag, at vi dengang fra alle sider var ganske klar over, at vi endnu ikke var nået frem til en endelig ordning, som kunne holde ret længe.

Linjen i reformerne, som vi startede dem i fjor, var jo, at de skulle gennemføres, så der var neutralitet i forhold til statsbudgettet eller i alt fald på det nærmeste neutralitet, og det har der også været, men jeg synes, at man alligevel skal fremhæve nu, at staten har fået en vis stigning i sine udgifter, nemlig på omkring 27 mill. kr.

Når jeg nævner det, er det, fordi der har været en tendens i debatten om de kommunale forhold til ligesom at give indtryk af, at det, der skete med det første kapitel, vi skrev i fjor, var, at staten væltede en række udgifter, som staten hidtil havde båret, over på kommunerne. Det er altså ikke rigtigt, vi har foretaget en omfordeling, men vi har ikke ført den linje ud i livet, at vi kastede udgifter over på kommunerne, som statskassen hidtil havde båret. Vi fik da i alt fald i fjor skabt en bedre fordeling, end vi hidtil havde haft.

Vi kan slå fast i dag, at de love, vi gennemførte i fjor, medførte, at spændvidden mellem de velstående og de mindre velstående kommuner blev mindre, end den hidtil havde været. Derfor måtte det virke misforstået, når socialdemokratiet og især hr. J. O. Krag for nogen tid siden fremsatte udtalelser om, at regeringen med sin politik havde forøget forskellen i skattetryk mellem rige og fattige kommuner. Nu var det umiddelbart før kommunevalget — bevares — disse udtalelser blev fremført, men de kan ikke få lov at blive stående uimodsagt. Når man sammenligner udviklingen i det kommunale skattetryk i de forskellige egne af landet, så kommer man ikke uden om, at der i de senere år er sket en vis udligning. I 1967-68 var der 253 kommuner, det vil altså sige omkring hver fjerde, som havde en beskatningsprocent på over 22, men i 1970 er der kun en enkelt kommune, som opkræver 24 pct. Der er naturligvis sket ændringer i skatteregler på forskellig måde, som kan påvirke bedømmelsen, men det er linjen i det. Der er i de senere år sket en vis udligning.

I dag står vi med et lovforslag fra indenrigsministeren, som er et udtryk for, at efter regeringens opfattelse er udligningen ikke ført langt nok frem. Selv om afstanden er blevet mindre, er den stadig for stor, og jeg vil gerne på det konservative folkepartis vegne tiltræde den bedømmelse. Der er brug for at mindske afstanden i skattetryk yderligere, når vi sammenligner kommunernes forskellige stilling. Når der stadig er den store forskel i dag i skatteprocenterne fra kommune til kommune, har det to grunde. Den ene er, at kommunerne i et vist omfang fører forskellig udgiftspolitik, og den anden grund er, at kommunerne har forskelligt indkomstgrundlag.

Hr. Ove Hansen var inde på en bedømmelse af dette, og jeg vil gerne tiltræde hr. Ove Hansens resultat. Også i mit parti mener vi, at man ikke kan løse kommunernes problemer uden at erkende, at når kommuneskatten er så forskelligartet, så er det først og fremmest, fordi kommunernes indkomstgrundlag er så forskelligt, og denne forskel er jo voldsom. Medens der er kommuner, som har et indkomstgrundlag af størrelsen 6.000 kr., er der andre, hvis indkomstgrundlag ligger på over 20.000 kr. Selv om det altså spiller nogen rolle, at kommunerne fører forskellig udgiftspolitik, er den afgørende faktor trods alt, det må vi erkende, at indkomstgrundlaget hos deres skatteborgere er vidt forskelligt.

Så kan man naturligvis sige: ja men skulle vi ikke fuldt ud rette dette op og gennemføre, som nogle har foreslået, fuld 100 pct.s kompensation til de kommuner, hvis indkomstgrundlag ligger under gennemsnittet? Jeg tror aldrig, man med en sådan betragtning kan komme længere end til teorien. En fuld kompensation tror jeg ville virke helt forfejlet. Der er to hovedgrunde til det.

Den ene er, at hvis vi gennemførte en total kompensation, så ville der være en alvorlig fristelse i mange kommuner til at anlægge et for højt og i og for sig unødvendigt udgiftsniveau. Tilskyndelsen og inspirationen til at føre en forstandig økonomisk præget kommunalpolitik ville i for høj grad forsvinde.

Den anden grund er, at selv i vore tider er nu 1 kr. og 1 kr. ikke det samme i alle egne af landet. Det har lidt at gøre både med